

**ORASUL
FANTOMELOR**

PRIMA PARTE. INSPIRITIȘTII

Capitolul unu	13
Capitolul doi.....	23
Capitolul trei	29
Capitolul patru.....	37
Capitolul cinci.....	49

PARTEA A DOUA. ORAŞUL FANTOMELOR

Capitolul şase	57
Capitolul şapte.....	67
Capitolul opt.....	75
Capitolul nouă.....	83
Capitolul zece	91
Capitolul unsprezece.....	99
Capitolul doisprezece	109
Capitolul treisprezece.....	119

PARTEA A TREIA. VÂNĂTORII DE FANTOME

Capitolul paisprezece	127
Capitolul cincisprezece	135
Capitolul şaisprezece.....	143
Capitolul şaptesprezece.....	155
Capitolul optsprezecे	161
Capitolul nouăsprezecе	173

PARTEA A PATRA. CORBUL ÎN ROŞU

Capitolul douăzeci.....	187
Capitolul douăzeci și unu	195
Capitolul douăzeci și doi	201
Capitolul douăzeci și trei	209
Capitolul douăzeci și patru.....	217
Capitolul douăzeci și cinci.....	225
Capitolul douăzeci și şase	233

PARTEA A CINCEA. ĂSTA-I FILMUL!

Capitolul douăzeci și şapte	241
Mulțumiri	254
Despre autor	255

PRIMA PARTE. INSPIRITIȘTII

Capitolul unu	13
Capitolul doi.....	23
Capitolul trei	29
Capitolul patru.....	37
Capitolul cinci.....	49

PARTEA A DOUA. ORAŞUL FANTOMELOR

Capitolul şase	57
Capitolul şapte.....	67
Capitolul opt.....	75
Capitolul nouă.....	83
Capitolul zece	91
Capitolul unsprezece.....	99
Capitolul doisprezece	109
Capitolul treisprezece.....	119

PARTEA A TREIA. VÂNĂTORII DE FANTOME

Capitolul paisprezece	127
Capitolul cincisprezece	135
Capitolul şaisprezece.....	143
Capitolul şaptesprezece.....	155
Capitolul optsprezec.....	161
Capitolul nouăsprezec.....	173

PARTEA A PATRA. CORBUL ÎN ROŞU

Capitolul douăzeci.....	187
Capitolul douăzeci și unu	195
Capitolul douăzeci și doi	201
Capitolul douăzeci și trei	209
Capitolul douăzeci și patru.....	217
Capitolul douăzeci și cinci.....	225
Capitolul douăzeci și şase	233

PARTEA A CINCEA. ŢĂSTA-I FILMUL!

Capitolul douăzeci și şapte	241
Mulțumiri	254
Despre autor	255

CAPITOLUL UNU

umea crede că fantomele ies la vedere numai noaptea sau de Halloween, atunci când lumea se întunecă și peretii se subțiază. Dar adevarul e că fantomele sunt peste tot. În raionul de pâine de la băcănie, în mijlocul grădinii bunicii tale, pe scaunul din față al autobuzului tău.

Doar pentru că nu le vezi tu, nu înseamnă că nu sunt acolo. Sunt la ora de istorie, când simt *pic, pic, pic* pe umărul meu, ceva ca picăturile de ploaie. Unii i-ar zice intuiție, alții, gândire profundă. Acea furnicătură de la marginea simțurilor și-ar spune însă că e ceva *mai mult*.

Nu e prima dată când am simțit-o, nici vorbă.

Nu e nici măcar prima dată când am simțit-o aici, la școală. Încerc să-o ignor – întotdeauna încerc asta –, dar de pomană. Mă împiedică să mă concentrez și știu că singura soluție ca să-o opresc este să-o bag în seamă. Puteți să vă convingeți singuri de asta.

Din capătul celălalt al încăperii, Jacob îmi surprinde privirea și clatină din cap. El nu poate simți acel *pic, pic, pic*, dar mă știe destul de bine ca să înțeleagă că eu îl simt.

Mă foiesc pe scaun, forțându-mă să mă concentrez spre partea din față a clasei. Domnul Meyer încearcă vitejește să predea, deși adevărul e că suntem în ultima săptămână de dinaintea vacanței mari.

– Spre sfârșitul războiului din Vietnam, în 1975, trupele americane..., se chinuie profesorul meu. Nimici nu poate sta liniștit, ca să nu mai vorbim de atenție. Derek și Will dorm cu ochii deschiși, Matt joacă fotbal pe hârtie¹. Alice și Melanie fac o listă.

Alice și Melanie sunt *fete populare*.

Poți să spui că sunt trase la indigo – același păr strălucitor, aceiași dinți perfecți, aceleași unghii pictate –, în vreme ce eu sunt doar coate și genunchi, obraji rotunzi și păr castaniu, ondulat. Nu am nici măcar ojă.

Știu că ar trebui să-ți *dorești* să fii unul dintre copiii populari, dar adevărul e că n-am fost niciodată. Pare că ar fi destul de istovitor, încercând să te păstrezi în limita regulilor. Să zâmbești, dar nu prea tare. Să râzi, dar nu prea gălăgios. Să porți hainele potrivite, să joci jocurile potrivite, să-ți pese de lucruri, dar niciodată prea mult.

(Jacob și cu mine avem, evident, reguli, dar alea sunt diferite.)

¹ Fotbalul pe hârtie este un joc pentru două persoane, care se joacă pe o foaie de hârtie împărțită în pătrate (14 pe lățime, 22 pe lungime, plus câte 4 pătrate pentru fiecare poartă), imitând jocul real de fotbal. Jocul are reguli clare pentru efectuarea mișcărilor, marcarea golurilor și câștigarea punctelor. (n. red.)

Ca la un semn, Jacob se ridică și se îndreaptă spre banca Melaniei. El ar putea fi un puști popular, cred, cu părul lui blond dat pe spate, ochii albastru-deschis și buna dispoziție afișată.

Îmi aruncă o privire de drăcușor înainte de a se cățăra pe marginea băncii ei.

Ar putea fi, dar avem o singură problemă.

Jacob e, de fapt, mort.

– Lucruri de care avem nevoie pentru seara de film..., citește el cu voce tare de pe hârtia Melaniei. Dar eu sunt singura care-l poate auzi. Melanie împăturește altă foaie, o invitație – pot să recunosc după scrisul cu majuscule, cu stiloul roz – și se întinde spre banca din fața ei, ca să i-o dea Jennei. În timp ce Melanie face asta, mâna ei trece direct prin pieptul lui Jacob.

El se uită în jos, ca și cum a fost jignit, apoi sare de pe bancă.

Pic, pic, pic mi se cuibărește în cap, ca o șoaptă pe care n-o pot auzi. Nerăbdătoare, verific ceasul de perete, așteptând clopoțelul pentru prânz.

Jacob șerpuiește spre banca lui Alice, examinând numeroasele cariocci multicolore pe care le ține aliniate în partea de sus a băncii. Se apleacă și, cu grija, *își apropie* unul dintre degete de instrumentele de scris, toată atenția lui concentrându-se pe cel mai apropiat, în timp ce-l lovește.

Dar carioca nu se mișcă.

În filme, spiritele pot ridica televizoare și pot împinge paturi pe podele. Dar adevărul este că e nevoie de *multă* putere spectrală pentru ca o fantomă să treacă dincolo de Văl – cortina dintre lumea lor și a noastră. Doar strigoii au astfel de

putere, dar par să fie foarte bătrâni și nu prea drăguți. Cei vii pot lua putere de la iubire și speranță, dar cei morți devin mai puternici prin lucruri întunecate – durere, mânie și căință.

Fruntea lui Jacob devine brăzdată de riduri în timp ce încearcă – și nu reușește – să dea un bobârnac colii cu fotbal pe hârtie a lui Matt.

Mă bucur că nu e făcut pentru toate astea.

De fapt, nu știu de cât timp e Jacob *mort* (mă gândesc la cuvânt pe tăcute, pentru că știu că lui nu-i place). Nu poate să fie *prea* mult, de vreme ce nu e nimic retro pe el – poartă tricou cu un supererou, blugi închiși la culoare și bascheți –, dar nu vorbește despre ce s-a întâmplat și eu nu-l întreb. Prietenii merită un pic de intimitate – deși el poate să-mi citească gândurile. Eu nu pot să intru în mintea lui, dar, luând în considerare toate cele, prefer să fiu în viață și nu numai spirit, decât spirit și fantomă.

Mă privește de sus când aude cuvântul *fantomă* și, drengându-și vocea, spune:

– Prefer expresia „recuzat corporal“.

Îmi dau ochii peste cap, pentru că el știe că nu-mi place când îmi citește gândurile fără să ceară voie. Da, e o consecință stranie a relației noastre, dar – pe bune! – e nevoie de limitări!

– Nu e vina mea că gândești atât de zgomotos, replică Jacob cu un rânjet.

Pufăi și câțiva colegi mă fixează cu privirea. Mă scufund adânc în scaunul meu, lovind, cu tenișii, ghiozdanul de pe podea. Invitația pe care Melanie i-a pasat-o Jennei își continuă drumul în jurul clasei. Nu se oprește pe banca mea. Nu contează.

Vara se apropiе și astă înseamnă aer curat, și soare strălucitor, și lectură de plăcere. Înseamnă voiajul anual al familiei spre casa închiriată pe plaja din Long Island, astfel ca mami și tati să poată lucra la noua lor carte. Dar, mai mult ca orice, înseamnă să nu fiu bântuită. Habar n-am cum e casa de pe plajă – poate pentru că este atât de nouă sau pentru că locul este situat într-o zonă liniștită de pe țărm –, dar cred că sunt mult mai puține fantome decât aici, în susul New Yorkului. Ceea ce înseamnă că, imediat ce se termină școala, primesc șase săptămâni întregi de soare și nisip și nopți cu somn neîntors.

Șase săptămâni fără *pic, pic, pic* de la spirite neliniștite.

Șase săptămâni de *oarecare normalitate*.

Nu mai pot să aştept pauza.

Nu mai pot aştepta... și, în clipa când clopoțelul sună, sunt deja sus, cu rucsacul pe un umăr și breteleaua purpurie de la aparatul foto pe celălalt, lăsându-mi picioarele să mă poarte către acel persistent *pic, pic, pic*.

– Dementă idee, zice Jacob, care mi se alătură, dar *am putea* doar să mergem la prânz.

Joia este ziua cu carne la grătar, mă gândesc, atentă să nu răspund cu voce tare. Prefer să dau piept cu fantomele.

– Astă-i acum! zice el. Dar amândoi știm că Jacob nu este o fantomă *normală*, exact cum eu nu sunt o fată normală. Nu mai sunt.

S-a întâmplat un accident. O bicicletă. Un râu înghețat.

Fără să mai lungim vorba, el mi-a salvat viață.

– Dap, practic, sunt un supererou, zice Jacob, chiar înainte ca ușa unui dulăpior să se deschidă peste fața lui. Tresor, dar trece drept prin ușă. Nu e vorba că *uit* ce este Jacob – e un pic cam greu să uiți asta când cel mai bun prieten al tău e invizibil pentru toți ceilalți. Dar este uimitor cu câte te poți obișnui!

Și cred că spune ceva faptul că Jacob, care m-a bântuit în ultimul an, nu e nici măcar cea mai ciudată parte a vieții mele.

Ajungem la bifurcație, pe culoar. Stânga merge spre cantină. Dreapta duce spre scări.

– Ultima șansă spre normalitate, mă previne Jacob, dar are acel rânjet parшив când spune asta. Știm amândoi că am trecut de normalitate acum mult timp.

O luăm la dreapta.

În jos pe scări și de-a lungul unui alt corridor, în contrasens cu traficul de prânz și, la fiecare cotire, *pic, pic, pic*-ul e tot mai puternic, transformându-se într-un fel de tragere, ca o frângchie. Nu trebuie nici măcar să mă gândesc unde vom merge. De fapt, e mai ușor să-ți *oprești* gândirea și doar să te lași ghidat.

Mă trage spre ușile sălii de festivități. Jacob își înfundă mâinile în buzunare și mormăie ceva despre idei proaste și îi reamintesc că nu trebuie să vină, chiar dacă mă bucur că a făcut-o.

– O nouă regulă a prieteniei, spune el, vizionarea fantomelor e un sport pentru doi.

– Asta e, zic eu, apucând capacul de pe obiectivul aparatului. E un hârb obosit aparatul asta de fotografiat, cu un vizor

blocat și film alb-negru, atârnându-mi pe umăr cu o curea lată, violet.

Dacă vreun profesor mă va prinde în sala de festivități, o să spun că fac poze pentru ziarul școlii. Chiar dacă toate activitățile de club s-au încheiat pe parcursul anului...

Și eu n-am lucrat niciodată pentru ziar.

Împing ușa care se deschide și pășesc înăuntru. Sala de teatru e uriașă, cu un tavan înalt și draperie grea, roșie, care ascunde scenă de privirea spectatorilor.

Deodată, realizez de ce *pic, pic, pic*-ul m-a condus aici. Fiecare școală are povestile ei. Și ele au rolul de a explica acel scărțăit din baia băieților, acel colț rece din spatele sălii de engleză, miroșul de fum din sala de festivități.

Școala mea e la fel. Singura diferență e aceea că, atunci când aud o poveste cu fantome, mă străduiesc să afli dacă e adevărat. De cele mai multe ori nu e.

Un scărțăit e doar de la o ușă cu balamale neunse.

Un colț rece e doar un curent de aer.

Dar, în timp ce urmăresc *pic, pic, pic*-ul pe culoarul sălii și apoi sus pe scenă, știu că e ceva în cazul particular al acestei povesti.

E una despre un băiat care a murit în timpul unei piese de teatru.

Se pare că acum multă, multă vreme, atunci când școala s-a deschis pentru prima dată, a fost un incendiu în actul doi al *Visului unei nopți de vară*. Sala a luat foc, iar toată lumea a ieșit afară – sau aşa au crezut.

Până au găsit băiatul sub chepeng.

Jacob tremură alături de mine și îmi dă ochii peste cap.
Pentru o fantomă, se sperie prea ușor.

– Te-ai gândit vreodată, zice el, că nu ești îndeajuns de temătoare?

Dar eu mă sperii chiar la fel de ușor ca oricine. Credeți-mă sau nu, nu *vreau* să-mi pierd timpul căutând fantome. Doar că, dacă sunt *acolo*, nu le pot ignora. E ca și când știi că e cineva în picioare exact în spatele tău și îți se spune să nu te întorci. Poți să îi simți respirația în ceafă și, cu fiecare secundă care trece fără să te uiți, mintea ta face ca totul să fie mai aiurea pentru că, de fapt, ceea ce nu vezi e mult mai însășimântător decât ceea ce vezi.

Mă urc pe scenă, cu Jacob lipit de mine. Îl simt ezitând, iar reticența lui mă face și pe mine să ezit, în timp ce ridic un colț al cortinei grele și roșii și mă strecor în culise. Jacob mă urmează, trecând direct prin cortină.

E întuneric aici – atât de întuneric încât trece o secundă până când ochii mei se adaptează la diversele elemente de recuzită și bănci împrăștiate pe toată scena. O fâșie subțire de lumină vine de dincolo de cortină. E liniște, dar plutește o ciudată senzație de mișcare. Geamătul săculețiilor de nisip potrivindu-se pe scripeți. Șoapta aerului pe sub podele. Foșnetul a ceea ce cred că e hârtie, și nu şobolani.

Știu că unii dintre copiii mai vechi din școală se provoacă unii pe alții să vină aici. Să pună urechea pe pardoseală și să-l asculte pe băiatul care n-a reușit să scape. I-am auzit odată pe culoar cum se lăudau cu asta, cât de mult a rezistat fiecare. Un minut. Două. Cinci. Unii au pretins că au auzit vocea băiatului.

Alții spun că au simțit miros de fum, că au auzit pașii celor care fugneau. Dar e greu de știut unde se opresc zvonurile și unde începe adevărul.

Nimeni nu *m-a* provocat să vin aici. Nici nu era nevoie.

Când părinții tăi scriu cărți despre activități paranormale, lumea e convinsă că ești suficient de ciudat ca să te duci de capul tău.

Poate că au dreptate.

Sunt la jumătatea scenei întunecate, când mă proptesc de ceva și mă prăvălesc în față. Jacob își aruncă mâinile în față să mă prindă, dar degetele lui trec prin brațul meu, iar eu îmi troșnesc genunchiul de podeaua de lemn. Palmele mele se lovesc puternic și sunt surprinsă când podeaua se curbează puțin, până realizez că sunt deasupra chepenglui.

Pic, pic, pic-ul crește mai insistent sub mâinile mele.

Ceva dansează la marginea orizontului meu vizual: o perdea subțire și gri prinseă de un abur continuu. Altceva decât greaua cortină roșie a scenei. Pe asta, nimeni altcineva n-o poate vedea.

Vălul.

Granița dintre lumea asta și altundeva, dintre viață și moarte. Asta căutam.

Jacob își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Hai să-i dăm drumul odată!

Sunt din nou în picioare.

– Ține palma, spun eu, pentru noroc. Ține palma e ca un fel de *bate palma* pentru prietenii care nu se pot atinge.

În principiu, doar eu ridic mâna și el se preface ca a lovit-o, amândoi murmurând un fel de „poc“ ca sunet de contact.

– Ooof, zice Jacob, retrăgându-și mâna repede, lovești prea tare.

Râd. Câteodată e aşa de amuzant! Dar râsul mă destinde, alungându-mi teama și starea de nervozitate când ajung la Văl.

Am văzut oameni la televizor – „tălmăcitorii de fantome“ – vorbind despre cum se trece dincolo, cuplându-te cu cealaltă parte ca și când ai apăsa un întrerupător sau ai deschide o ușă. Dar pentru mine e aşa – a găsi acea parte de perdea, a prinde materialul și a trage.

Uneori, când nu e nimic de găsit, Vălul abia e acolo, mai mult fum decât țesătură, și e greu de prins și ținut. Dar, când un loc e bântuit – bântuit *pe bune* –, materialul se înfășoară în jurul meu, practic luându-mă pe sus.

Chiar aici, chiar acum, îmi dansează printre degete, așteptând să fie prins.

Apuc voalul, respir adânc și trag.

CAPITOLUL DOI

Când eram mai mică, mi-era frică de monstrul din debara. Nu puteam să mă duc la culcare până când nu venea tata și deschidea ușa, ca să îmi arăte că e goală. Trecerea spre Văl e ca deschiderea ușii de la debara.

Bineînțeles, diferența e că monștrii nu există în realitate. Debaraua e întotdeauna goală.

Vălul... nu chiar aşa.

Un fior rece îmi inundă pielea. Pentru o secundă nu mai sunt în culise, ci sub apă, curentul înghețat îmi trece peste cap, lumina se risipește, când ceva greu mă trage în jos, în jos, în jos...

– Cassidy!

Clipesc la sunetul vocii lui Jacob și amintirea râului s-a dus. Sunt din nou în culise și totul este la fel, dar diferit. Scena este estompată, ca într-o fotografie veche, dar nu e la fel de intunecată, cum a fost înainte. În schimb, e luminată de o mână de lămpi și pot să aud murmurul publicului dincolo de cortină.